

Wykładni rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 864/2007 z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) należy dokonywać w ten sposób, że prawo właściwe dla roszczeń regresowych ubezpieczyciela pojazdu ciągnącego – który wypłacił odszkodowanie osobom poszkodowanym w wypadku spowodowanym przez kierującego tym pojazdem – względem ubezpieczyciela przyczepy ciągniętej w chwili tego wypadku przez ten pojazd należy ustalić na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 593/2008, jeżeli przepisy regulujące odpowiedzialność deliktową, mające zastosowanie do tego wypadku na mocy art. 4 i nast. rozporządzenia nr 864/2007, przewidują podział odpowiedzialności za naprawienie wyrządzonej szkody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 22.9.2014.
Dz.U. C 7 z 12.01.2015

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 stycznia 2016 r. – Toshiba Corporation/Komisja Europejska
(Sprawa C-373/14 P) ⁽¹⁾**

**[Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 101 ust. 1
TFUE — Rynek transformatorów mocy — Porozumienie ustne w sprawie podziału rynków („umowa
dżentelmeńska”) — Ograniczenie konkurencji ze względu na cel — Bariery wejścia na rynek —
Domniemanie uczestnictwa w kartelu — Grzywny — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywnien
(2006 r.) — Punkt 18]**

(2016/C 098/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Toshiba Corporation (przedstawiciele: J. F. MacLennan, solicitor, A. Schulz, Rechtsanwalt, J. Jourdan i P. Berghe, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Ronkes Agerbeek, J. Norris – Usher i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Toshiba Corporation zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 339 z 29.9.2014.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Vodafone GmbH/
Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-395/14) ⁽¹⁾

**(Odesłanie prejudycjalne — Wspólne ramy regulacyjne sieci i usług łączności elektronicznej — Dyrektywa
2002/21/WE — Artykuł 7 ust. 3 — Postępowanie konsolidacyjne na wewnętrznym rynku łączności
elektronicznej — Dyrektywa 2002/19/WE — Artykuły 8 i 13 — Operator wskazany jako posiadający
znaczącą pozycję na rynku — Obowiązki nałożone przez krajowe organy regulacyjne — Kontrola cen
i obowiązki związane z systemem księgowania kosztów — Zezwolenia na pobieranie opłat za zakańczanie
połączeń w sieciach telefonii komórkowej)**

(2016/C 098/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) należy interpretować w ten sposób, że jeżeli krajowy organ regulacyjny zobowiązał operatora, który został wskazany jako mający znaczącą pozycję rynkową, do świadczenia usług zakańczania połączeń w sieciach telefonii komórkowej i w odniesieniu do pobieranych za nie opłat ustanowił obowiązek uzyskania zezwolenia zgodnie z postępowaniem przewidzianym w tym przepisie, to ów krajowy organ regulacyjny jest ponownie zobowiązany do przeprowadzenia tego postępowania przed każdym wydaniem temu operatorowi zezwolenia na pobieranie wspomnianych opłat, jeżeli owo zezwolenie może mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Grüne Liga Sachsen e.V. i in./ Freistaat Sachsen

(Sprawa C-399/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 ust. 2 – 4 — Umieszczenie terenu w wykazie obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty po udzieleniu zezwolenia na przedsięwzięcie, lecz przed rozpoczęciem jego realizacji — Badanie przedsięwzięcia po umieszczeniu terenu we wspomnianym wykazie — Wymogi dotyczące tego badania — Konsekwencje zakończenia przedsięwzięcia dla wyboru alternatyw)

(2016/C 098/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grüne Liga Sachsen e.V. i in.

Strona pozwana: Freistaat Sachsen

Przy udziale: Landeshauptstadt Dresden, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane z zagospodarowaniem terenu lub nie jest do tego konieczne i na które przed umieszczeniem danego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty udzielono zezwolenia w następstwie badania niespełniającego wymogów określonych w art. 6 ust. 3 tej dyrektywy, musi zostać poddane przez właściwe władze następczej ocenie jego oddziaływania na ten teren, jeżeli ocena ta stanowi jedyne odpowiednie działanie w celu uniknięcia sytuacji, w której realizacja wspomnianego planu lub przedsięwzięcia spowoduje pogorszenie stanu siedlisk lub niepokojenie gatunków mogące mieć istotne skutki w świetle celów tej dyrektywy. Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, czy takie przesłanki zostały spełnione.
- 2) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym konieczne okaże się przeprowadzenie następczej oceny oddziaływania na dany teren planu lub przedsięwzięcia, którego realizacja rozpoczęła się po umieszczeniu tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, ocena ta powinna zostać dokonana zgodnie z wymogami art. 6 ust. 3 tej dyrektywy. Taka ocena powinna uwzględniać wszystkie elementy istniejące w momencie umieszczenia tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, jak również wszystkie skutki, które wystąpiły lub mogą wystąpić w wyniku częściowej lub całkowitej realizacji tego planu lub tego przedsięwzięcia w odniesieniu do wspomnianego terenu po tym momencie.